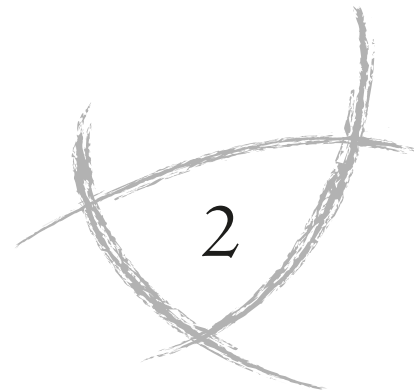

Nezvedl hlavu.

Prstem se dotkla jeho brady, on ucukl. Nadzvedla mu obličej, takže si hleděli z očí do očí. Ani dřív se nikdy nehrnul, aby zaplnil ticho slovy, a od té doby se nic nezměnilo. Vypadlo to, jako by snad už nikdy neměl promluvit, pokud bude mít na výběr.

Od chvíle, kdy se oba vyškrobali z té jeskyně, se ho Maura neptala, co se v těch letech od jejich posledního setkání dělo. Teď však tu otázku položila: „Co se ti to stalo, že je z tebe tohle?“

Zavřel oči.

Kde je sakra Ronan?“ zeptal se Gansey a vracel se tím k otázce, která od časů, kdy lidstvo získalo do vínku „řeč, zazněla natisíckrát. Vykročil z přírodovědného pavilonu školy a zaklonil hlavu, jako kdyby Ronan Lynch – snílek, rváč a lajdák – třeba mohl poletovat nad nimi. Nepoletoval. Sytě modrou oblohu nad kampusem Aglionby pouze mlčky křížovalo letadlo. Na druhé straně železného plotu vydávalo městečko Henrietta produktivní činorodé zvuky. Na této straně vydávali studenti akademie Aglionby neproduktivní teenagerské zvuky. „Na hodině technologií byl?“

Adam Parrish – mág a záhada, student a logik, muž a chlapec – si přehodil ambiciózně naloženou brašnu na druhé rameno. Neviděl jediný důvod, proč by se měl Gansey domnívat, že se snad Ronan vyskytuje kdekoli poblíž kampusu. I Adam po onom týdnu plném kouzelných jeskyní a záhadných spáčů potřeboval veškeré odhodlání, aby se soustředil na Aglionby, a to byl ze všech zdejších studentů nejmotivovanější. Zato Ronan se jakž takž pravidelně ukazoval jen na latině, a když teď všechny studenty latiny hanebně šoupli pod francouzštinu, copak mu ještě něco zbývalo?

„Tak byl?“ zopakoval Gansey.

„Myslel jsem, že je to řečnická otázka.“